

27 Φεβρουαρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ,
ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στες].

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ/Ή ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΑΜΥΝΑΣ,

Εφειβλητης.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1931).

-
- 5 *Στρατός της Δημοκρατίας — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Ελετηρί-
δα — Οι περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Διορι-
σμοί, Ιεραρχία, Προαγωγές και Αφηρητησεις) Κανονισμοί του
1990 (Κ.Δ.Π. 90/90 και Κ.Δ.Π. 157/91) — Απόφαση αρμόδιου
Υπουργού για εγγραφή των ονομάτων των προαχθέντων σε Ελετη-
ρίδα που δεν υπήρχε κατά το χρόνο των προαγωγών — Δημιουργία παράνομης διαμόρφωσης στην αρχαιότητα των εφεσειόντων με
10 *δυσμενείς γι' αυτούς επιπτώσεις στην επαγγελματική τους ανέλιξη
— Ικανοποίηση προϋπόθεσης ζημιογόνου καταλοίπου που αποτε-
λεί λόγο για αναζήτηση θεραπείας από το αρμόδιο δικαστήριο δυ-
νάμει του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος.**
- 15 *Στρατός της Δημοκρατίας — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Έννομο
συμφέρον — Αρχές που εφαρμόζονται.*
- 20 *Αναθεωρητική έφεση — Δικονομία — Η παράλληλη εξέταση του ιδίου
ακριβώς ζητήματος από Δικαστήρια με δύο διαφορετικές συνθέσεις
είναι δικονομικά απαράδεκτη.*
- 25 *Η απόφαση του Υπουργού Άμυνας για προαγωγή πενήντα από
τους ογδόντα εφεσείοντες, μόνιμους αξιωματικούς, από 1.9.1990,
στον επόμενο βαθμό για πλήρωση κενών οργανικών θέσεων, προνο-
ούσε εγγραφή των ονομάτων τους στην Ελετηρίδα κατά σειρά, μετά
τους εν υπηρεσία ομοιοβάθμους τους, μέχρι εκδόσεως της νέας Ελε-
τηρίδας. Κατά τη λήψη της απόφασης για τις προαγωγές δεν υπήρχε*

Επετηρίδα που να απεικονίζει την τότε τάξη πραγμάτων όπως την ρύθμιζαν οι ισχύοντες κανονισμοί και επομένως δεν υπήρχε δυνατότητα ένταξης σε Επετηρίδα, της όποιας μεταβολής θα συνεπάγονταν οι εν λόγω προαγωγές. Επετηρίδα που καταρτίστηκε με βάση την Κ.Δ.Π. 118/81, κηρύχθηκε άκυρη από το Δικαστήριο στην υπόθεση **Πάντα κ.α. ν. Δημοκρατίας**. Νέα Επετηρίδα εκδόθηκε με την Κ.Δ.Π. 157/91 ημερ. 17.4.1991 της οποίας η εγκυρότητα αμφισβητήθηκε σε δικαστική διαδικασία η οποία εκκρεμεί κατ' έφεση. Με το νέο καθεστώς που επέφερε η Κ.Δ.Π. 157/91, οι Επετηρίδες τέθηκαν ως μέρος των ιδίων των Κανονισμών, ενσωματωμένες σε αυτούς ως παραρτήματα, σε αντίθεση με το προηγούμενο καθεστώς δυνάμει του οποίου καταρτιζόνταν και ετηρούνταν από το αρμόδιο Υπουργείο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή των προαχθέντων, για έλλειψη εννόμου συμφέροντος να προσβάλουν την επίδικη απόφαση, αφού δεν υπέστησαν ζημιολόγους επιπτώσεις στο μεσολαβήσαν διάστημα και επίσης για απώλεια εκτελεστότητας της προσβαλλόμενης απόφασης. Αναφορικά με τους μη προαχθέντες η προσφυγή επίσης απορρίφθηκε για έλλειψη εννόμου συμφέροντος αφού δεν τους αφορούσε η επίδικη απόφαση.

Οι μη προαχθέντες δεν αμφισβήτησαν την πρωτόδικη απόφαση αναφορικά με την έλλειψη εννόμου συμφέροντος εφόσον δεν συγκαταλέγονταν στη διαμορφωθείσα σειρά.

Οι εφεσείοντες αμφισβήτησαν:

- 1) Την νομιμότητα της Κ.Δ.Π. 157/91 σ' ότι αφορά την ενσωμάτωση σ' αυτήν της Επετηρίδας για τον λόγο ότι η έκδοση της από το Υπουργικό Συμβούλιο αντί να γίνει με δευτερογενή νομοθεσία, έγινε σαν αποτέλεσμα ανάληψης διοικητικής λειτουργίας που ανήκε στο αρμόδιο Υπουργείο και ισχυρίστηκαν ότι εν πάση περιπτώσει τα όσα διαμορφώθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση στο ενδιάμεσο διάστημα, δικαιολογούσαν συνέχιση της δίκης.
- 2) Το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου για απουσία εννόμου συμφέροντος.

Τα ερωτήματα που τέθηκαν προς απάντηση από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου ήταν:

- 1) Κατά πόσο η Κ.Δ.Π. 157/91 κατάργησε το προηγούμενο καθεστώς και

- 2) Αν η απάντηση στο ερώτημα 1) είναι καταφατική, κατά πόσο εκπίπτει η προσφυγή.

Αποφασίστηκε ότι:

5

1. Η νομιμότητα της Κ.Δ.Π. 157/91, αποτελεί αντικείμενο έφεσης που εκκρεμεί και γι' αυτό η παράλληλη εξέταση του ιδίου ακριβώς θέματος από Δικαστήρια με δύο διαφορετικές συνθέσεις είναι δικονομικά απαράδεκτη.

10

2. Η συνέχιση της δίκης πρέπει να έχει σαν προϋπόθεση την εκ πρώτης όψεως διαπίστωση ζημιολόγων επιπτώσεων. Στην παρούσα υπόθεση υπάρχει ζημιολόγο κατάλοιπο που προέκυψε εξ αιτίας της παράνομης διαμόρφωσης στην αρχαιότητα ως καθοριστικού στοιχείου στην επαγγελματική ανέλιξη των εφεσειόντων, παρά την εξάλειψη του στοιχείου αυτού με την κατάργηση του υπό κρίση καθεστώτος. Ενόψει των συνθηκών αυτών οι εφεσειόντες έχουν δικαίωμα να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους δυνάμει του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος από το αρμόδιο Δικαστήριο.

15

20

Η έφεση επιτυγχάνει. Η επίδικη διοικητική απόφαση ακυρώνεται. Εκδίδεται διαταγή για έξοδα υπέρ των επιτυχόντων εφεσειόντων.

25

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Πάττα κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 562/87, ημερ. 11.8.1989,

30

Παναγίδης ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1973) 3 Α.Α.Δ. 378,

Σφηκουρής ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1995) 3 Α.Α.Δ. 327,

35

Παπαδόπουλου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 125/86, ημερ. 25.4.1989,

Κυπριακή Δημοκρατία ν. Ματθαίου, Α.Ε. 832, ημερ. 12.7.1990,

Καλλιμάχου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 135.

40

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Δ. Στυλιανίδη, Δ.) που δόθηκε στις 23 Μαρτί-

ου 1994 (Προσφυγή 961/90), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή των εφεσείοντων κατά της απόφασης της εφεσίβλητης όπως τα ονόματα των προαγομένων Αξιωματικών γραφτούν κατά σειρά, στην Επετηρίδα, μετά τους τώρα υπηρετούντες ομοιοβάθμους τους μέχρι εκδόσεως της νέας επετηρίδας, γιατί η προσβαλλόμενη απόφαση είχε περιορισμένη διάρκεια και είχε χάσει την εκτελεστότητά της και επίσης λόγω απουσίας εννόμου συμφέροντος. 5

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Εφεσείοντες. 10

Μ. Ευαγγέλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Εφεσίβλητη.

Π. Παπαγεωργίου, για τα Ενδιαφερόμενα μέρη 29, 32, 33, 43, 46, 47, 55, 68, 73, 80, 81, 84, 89, 92. 15

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ. 20

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Οι εφεσείοντες, ογδόντα εν όλω, είναι απόφοιτοι Ανωτάτων Στρατιωτικών Σχολών. Κατά τις τακτικές ετήσιες κρίσεις του 1990 για μόνιμους αξιωματικούς, οι πενήντα από αυτούς, όπως και άλλοι μη απόφοιτοι, κρίθηκαν προακτέοι και προήχθηκαν από 1 Σεπτεμβρίου 1990 στον επόμενο βαθμό για την πλήρωση κενών οργανικών θέσεων. Η σχετική προς τούτο απόφαση του Υπουργού Άμυνας κοινοποιήθηκε με έγγραφο του Αρχηγού του ΓΕΕΦ ημερομηνίας 31 Αυγούστου 1990 στο οποίο καταγράφονταν τα ονόματά τους κατά σειρά. Στο ίδιο έγγραφο περιλήφθηκε και απόφαση όπως: 25 30

"Οι προαγόμενοι Αξιωματικοί να γραφούν στην Επετηρίδα με την πιο πάνω σειρά, μετά τους τώρα υπηρετούντες ομοιοβάθμους τους, μέχρι εκδόσεως της νέας Επετηρίδας." 35

Την 18 Μαΐου 1990, είχαν τεθεί σε ισχύ οι περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Διορισμοί, Ιεραρχία, Προαγωγές και Αφψητηρήσεις) Κανονισμοί του 1990, (Κ.Δ.Π. 90/90), εκδοθέντες δυνάμει του περί Στρατού της Δημοκρατίας Νόμου του 1990 (Ν. 33/90). Αυτοί περιλάμβαναν πρόνοιες για την κατάρτιση Επετηρίδας - το επίσημο βιβλίο στο οποίο φαίνεται η αρχαιότητα των αξιωματικών κατά κλάδο και κατά βαθμό - στη βάση τεθέντων κριτηρίων: βλ. τον Καν. 15 σε συνδυασμό με τους Καν. 2, 13 και 14. 40

Το προηγούμενο καθεστώς ρυθμιζόταν από άλλους κανονισμούς - βλ. την Κ.Δ.Π. 118/81 - θεσπισθέντες δυνάμει άλλου τότε ισχύοντος νομοθετήματος. Επετηρίδα η οποία είχε καταρτιστεί κατ' επίκληση των προηγούμενων κανονισμών κηρύχθηκε από το Δικαστήριο άκυρη στην υπόθεση **Πάντα κ.ά. ν. Δημοκρατίας**, υποθ. αρ. 562/87, ημερομηνίας 11 Αυγούστου 1989. Βέβαια, η ακύρωση αφορούσε τις ανάγκες μόνο εκείνης της υπόθεσης. Όμως, Επετηρίδα δυνάμει των νέων κανονισμών δεν καταρτίστηκε μέχρι και την έκδοση της επίδικης απόφασης. Ως εκ τούτου, δεν υπήρχε, κατά το χρόνο που έγιναν οι προαγωγές, Επετηρίδα που να απεικόνιζε την τότε τάξη πραγμάτων όπως τη ρύθμιζαν οι ισχύοντες κανονισμοί και, επομένως, δεν υπήρχε δυνατότητα ένταξης σε Επετηρίδα, της όποιας μεταβολής θα συνεπάγονταν οι εν λόγω προαγωγές. Είναι λοιπόν προφανές ότι στην επίδικη απόφαση η αναφορά "στην Επετηρίδα" είναι αναφορά σε ανύπαρκτη κατά νόμο Επετηρίδα.

Το ζήτημα παρέμεινε μετέωρο μέχρι την έκδοση νέας Επετηρίδας. Νέα Επετηρίδα εκδόθηκε με την Κ.Δ.Π. 157/91 ημερομηνίας 17 Απριλίου 1991, εκκρεμούσας της εκδίκασης πρωτόδικα της παρούσας υπόθεσης. Ας σημειωθεί ότι η Κ.Δ.Π. 157/91 - εκδοθείσα από το Υπουργικό Συμβούλιο όπως ορίζει ο νόμος - επέφερε διάφορες τροποποιήσεις στους εν ισχύ κανονισμούς ανάμεσα στις οποίες και αντικατάσταση του Καν. 15(6) της Κ.Δ.Π. 90/90 ο οποίος αφορούσε στην Επετηρίδα. Το αποτέλεσμα αυτής της αντικατάστασης ήταν το εξής: Ενώ με το προηγούμενο καθεστώς οι Επετηρίδες καταρτιζόνταν και ετηρούνταν από το αρμόδιο Υπουργείο, με το νέο καθεστώς οι Επετηρίδες τέθηκαν πλέον ως μέρος των ιδίων των Κανονισμών, ενσωματωμένες σε αυτούς ως παραρτήματα παρότι η ενημέρωσή τους, ανάλογα με τις εκάστοτε μεταβολές, θα συνέχιζε όπως και προηγουμένως. Καθώς μας ανέφεραν οι συνήγοροι στις αγορεύσεις κατά την ενώπιόν μας ακρόαση, η εγκυρότητα της τελευταίας Επετηρίδας τέθηκε υπό αμφισβήτηση σε δικαστική διαδικασία η οποία τώρα εκκρεμεί κατ' έφεση. Στο μεταξύ η έκδοσή της σημαίνει, πως η εδώ προσβαλλόμενη απόφαση κατέστη πια ανενεργός σε ό,τι αφορά τη ρύθμιση του θέματος.

Αυτό είναι σε συντομία το ιστορικό. Ηγέρθη από τη Δημοκρατία, υπό τύπο ένστασης, απ' ενός το κατά πόσο οι μη προαχθέντες είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλουν την απόφαση και, απ' ετέρου, το κατά πόσο ακόμα και οι προαχθέντες διατηρούσαν ή όχι έννομο συμφέρον έτσι ώστε να καθίσταται δυνατή η προώθηση της υπόθεσης. Πρωτόδικα δόθηκε αρνητική απάντηση και στα δύο. Ως

προς το πρώτο, κρίθηκε ότι η επίδικη απόφαση δεν τους αφορούσε εκείνους και ότι ως εκ τούτου στερούνταν έννομο συμφέροντος. Ως προς το δεύτερο, το Δικαστήριο κατ' αρχάς επισήμανε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση απώλεσε την εκτελεστότητά της και έπειτα, επειδή δε διέκρινε ενδεχόμενο να είχαν προκύψει στο μεσολαβήσαν διάστημα ζημιογόνες επιπτώσεις σε σχέση με τις οποίες θα μπορούσε να αναζητηθεί θεραπεία από αστικό Δικαστήριο δυνάμει του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος, έκρινε ότι οι προαχθέντες έπαυσαν πια να έχουν έννομο συμφέρον με αποτέλεσμα να εκπίπτει η προσφυγή. 5 10

Η παρούσα έφεση στρέφεται κατά πρώτο λόγο εναντίον της απόφασης περί απώλειας εκτελεστότητας ενόψει της αμφισβήτησης από τους εφεσείοντες της νομιμότητας της Κ.Δ.Π. 157/91 σε ό,τι αφορά την ενσωμάτωση σε αυτήν της Επετηρίδας. Και τούτο εξ αιτίας της από μέρους τους προβαλλόμενης ως ανάληψης από το Υπουργικό Συμβούλιο διοικητικής λειτουργίας που ανήκε στο αρμόδιο Υπουργείο ενώ η έκδοση των Κανονισμών αποτελούσε λειτουργία έκδοσης δευτερογενούς νομοθεσίας από το Υπουργικό Συμβούλιο. Προστίθεται εξ άλλου ότι, εν πάση περιπτώσει, τα όσα είχαν διαμορφωθεί με την προσβαλλόμενη απόφαση στο ενδιάμεσο διάστημα, τα οποία χαρακτηρίζονται ως παράνομα, δικαιολογούσαν συνέχιση της δίκης. Κατά δεύτερο λόγο, η έφεση στρέφεται εναντίον της κατάληξης ότι οι εφεσείοντες δε διατηρούσαν πλέον έννομο συμφέρον. Προτείνεται συναφώς ότι ενόψει της κατά το εν λόγω διάστημα διαμόρφωσης μεταξύ ομοιόβαθμων αξιωματικών μιας παράνομης σειράς σε βάρος των εφεσείοντων σχετικά με την αρχαιότητα προέκυψε μια δυσμενής, ζημιογόνος κατάσταση σε σχέση με την οποία τους παρεχόταν δικαίωμα να επιδιώξουν θεραπεία δυνάμει του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος. 15 20 25 30

Προκύπτει ότι με τους διατυπωθέντες λόγους έφεσης δε θίγεται το μέρος εκείνο της πρωτόδικης απόφασης που αφορούσε στην έλλειψη έννομο συμφέροντος από τους μή προαχθέντες εφόσον εκείνοι δεν συγκαταλέγονταν στη διαμορφωθείσα σειρά. Είναι άλλωστε πρόδηλο ότι το συμφέρον τους δεν ήταν εν προκειμένω παρά μόνο γενικό ως προς το τί θα έπρεπε να αποτελεί την τάξη πραγμάτων στο στράτευμα και ως εκ τούτου μή παραδεχτό: βλ. την απόφαση του Σ.τ.Ε. 570/1970, στην οποία γίνεται αναφορά επιδοκιμαστικάς από την Ολομέλεια στην *Πετράκης Παναγίδης v. Δημοκρατίας* (1973) 3 Α.Α.Δ. 378 στη σελ. 384. 35 40

Σε ό,τι αφορά τους προαχθέντες, παρατηρούμε ότι πρωτόδι-

- κα η κατ' αρχάς ύπαρξη έννομου συμφέροντος θεωρήθηκε δεδομένη. Και ορθά βέβαια. Η αρχαιότητα όχι μόνο καθόριζε τη σχέση του ενός έναντι άλλων ώστε να προκύπτει έννομο συμφέρον που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ηθικό, αλλά και επιδρούσε στην ανέλιξη με όλα που συνεπαγόταν αυτό το γεγονός.
- 5 Και με τον ένα τρόπο και με τον άλλο επηρεαζόταν η υπηρεσιακή τους υπόσταση: βλ. την απόφαση της Ολομέλειας στη **Σφηκουρής v. Δημοκρατίας** (1995) 3 Α.Α.Δ. 327. Συνεπώς, στη δική τους περίπτωση, θα προχωρήσουμε να εξετάσουμε τα δύο βασικά εγυιρόμενα θέματα που είναι, πρώτο, το κατά πόσο με την έκδοση της Κ.Δ.Π. 157/91 καταργήθηκε το προηγούμενο καθεστώς και, δεύτερο, το κατά πόσο, αν η απάντηση στο πρώτο είναι καταφατική, εκπίπτει ή όχι η προσφυγή.
- 10
- 15 Αναφορικά με το πρώτο, δεν παραγνωρίζουμε τη νομολογημένη άποψη, όπως εκφράστηκε από την Ολομέλεια στην υπόθεση **Παπαδόπουλου v. Δημοκρατίας**, υπόθ. αρ. 125/86, ημερ. 25 Απριλίου 1989, στις σελ. 7 και 8, αλλά δεν παρίσταται ανάγκη να τη σχολιάσουμε. Θεωρούμε ότι εν προκειμένω θα ήταν άτοπο να κατευθύνουμε την προσοχή μας προς τη νομιμότητα της Κ.Δ.Π. 157/91 δεδομένου ότι, κατόπιν επικύρωσης σε άλλη υπόθεση, ασκήθηκε έφεση η οποία εκκρεμεί και δεν υπήρξε διάβημα για τη συνεκδίκαση εκείνης με την παρούσα. Θα ήταν νομίζουμε δικονομικώς απαράδεκτη η παράλληλη εξέταση ακριβώς του ίδιου ζητήματος από δύο διαφορετικές συνθέσεις.
- 20
- 25
- Ως προς το δεύτερο θέμα, παρόλον που προκύπτει διάσταση στη νομολογία σχετικά με το κατά πόσο η συνέχιση της δίκης πρέπει ή όχι να έχει ως προϋπόθεση την εκ πρώτης όψεως διαπίστωση ζημιογόνων επιπτώσεων, η πλέον πρόσφατη νομολογία έχει δώσει σε αυτό καταφατική απάντηση: βλ. **Παπαδόπουλου v. Δημοκρατίας** (ανωτέρω) στην οποία έγινε εκτενής συζήτηση του θέματος και **Δημοκρατία v. Ματθαίου**, Α.Ε. 832, ημερ. 12 Ιουλίου 1990, **Καλλιμάχου και Άλλοι v. Δημοκρατίας**, υπόθ. αρ. 721/90, κ.ά. ημερ. 14 Φεβρουαρίου 1991 στις οποίες επιβεβαιώθηκε το αυτό. Η ορθότητα των εν λόγω αποφάσεων δεν τέθηκε υπό αμφισβήτηση από τον συνήγορο των εφεσειόντων και δεν νομίζουμε ότι θα έπρεπε να τις συζητήσουμε. Εγείρεται λοιπόν για εξέταση το κατά πόσο συνέτρεχε εδώ η αναφερθείσα προϋπόθεση. Νομίζουμε πως η απάντηση αναδύεται αυτόματα από ό,τι ήδη εξειδικύσαμε ως το κατ' αρχάς προκύψαν διττό έννομο συμφέρον των προαχθέντων εφεσειόντων. Με την κατάργηση του υπό κρίση καθεστώτος, εξέλιπε πλέον το στοιχείο επηρεασμού το οποίο αφορούσε στην ανέλιξη τους. Δεν εξαλείφθηκαν όμως τα όσα προέ-
- 30
- 35
- 40

κυψαν εξ αιτίας της παράνομης διαμόρφωσης στην αρχαιότητα ως στοιχείο που καθόριζε, έστω για κάποιο διάστημα, τη σχέση του ενός έναντι άλλων. Οι δυσμενείς επιπτώσεις που προέκυψαν σε σχέση με αυτό παρέμειναν όσο και αν η κατάσταση έληξε: Προκύπτει λοιπόν ζήτημα ζημιογόνου κατάλοιπου που αποτελεί λόγο για εξέταση από το αρμόδιο δικαστήριο δυνάμει του Άρθρου 146.6. 5

Η έφεση επιτυγχάνει. Η επίδικη διοικητική απόφαση ακυρώνεται. Επιδικάζονται έξοδα υπέρ των επιτυχόντων εφεσειόντων και εναντίον της εφεσίβλητης. 10

Η έφεση επιτυγχάνει. Η επίδικη διοικητική απόφαση ακυρώνεται. Επιδικάζονται έξοδα υπέρ των επιτυχόντων εφεσειόντων και εναντίον της εφεσίβλητης.